

Enskild motion

Motion till riksdagen: 2014/1547

av Markus Wiechel (SD)

med anledning av prop. 2013/14:248 Genomförande av
det omarbetade skyddsgrundsdirektivet

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att utreda och närmare specificera uttrycket ”inte tillfällig natur”.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att vad som i utlänningslagen menas med skydd bör förtydligas till en generell nivå.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att lydelsen ”tidigare förföljelse” bör ersättas med ”tidigare allvarlig skada”.
4. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att lydelsen ”permanent uppehållstillstånd eller” bör strykas.
5. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om tidsgränser för förlängda uppehållstillstånd.
6. Riksdagen avslår regeringens förslag om att automatiskt bevilja uppehållstillstånd för en annan person som uppges ha trätt in i förälderns ställe.
7. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att närmare utreda de kostnadmässiga konsekvenserna.

Motivering

I regeringens proposition 2013/14:248 ”Genomförande av det omarbetade skyddsgrundsdirektivet” ges förslag på hur de aktuella förändringarna i direktivet ska implementeras i svensk lag. Vad som dock kan konstateras är att de nya lagförslagen inte alltid är skrivna i enlighet med direktivets formulering eller syfte. Därför vill Sverigedemokraterna redogöra för de ändringar som vi anser att propositionen bör ta

hänsyn till.

För det första anger direktivet att skyddet inte ska vara av tillfällig natur. Givetvis måste ett skydd vara så omfattande att det ska kunna antas vara fortgående under en viss period, men hur länge då? Denna oklarhet bör utredas närmare. Riksdagen bör därför be regeringen återkomma med förslag om en konkret gränsdragning och specificering av vad som i enlighet med direktivets formulering kan ses som icke tillfällig natur.

För det andra instämmer Sverigedemokraterna i den synpunkt som remissinstansen Kammarrätten i Stockholm anför, att lagtexten bör korrigeras så att det på ett tydligare vis framgår att det med ett effektivt skydd, menas ett skydd på generell nivå och inte individuell nivå.

För det tredje redogör direktivet i punkt 16.3 för ett undantag i förordningens regler gällande individens upphörande av statusen subsidiärt skyddsbehövande. Där anges att förutsättningarna för att upphöra individens status som skyddsbehövande inte ska gälla om individen kan åberopa tungt vägande skäl grundade på ”*tidigare allvarlig skada*”. I förslaget till UtlL har detta implementerats i UtlL 4 kap, 5 a § så som att förutsättningarna gäller inte om flyktingen mot bakgrund av ”*tidigare förföljelse*” har tungt vägande skäl för att inte vilja använda sig av ett lands skydd. Således har regeringen misstolkat direktivet i punkt 16.3 och bör återkomma till riksdagen med en reviderad version.

För det fjärde anger direktivet i artikel 24 att när en individ har beviljats skydd som internationellt skyddsbehövande, ska denne beviljas uppehållstillstånd i minst tre år. Av den anledningen bör regeringens formulering i 5 kap UtlL 1 § ”*permanent uppehållstillstånd eller*” strykas. Då flyktingen senare har möjlighet till förlängt uppehållstillstånd finns inget skäl till att bevilja permanent uppehållstillstånd.

För det femte menar förslaget till ny lagtext att om uppehållstillståndet förlängs så ska detta ske i minst 2 år. Direktivet anger inga specifika tidsgränser för förlängda tillstånd, varpå förnyelse bör ske i perioder om maximalt sex månader.

För det sjätte anger direktivet i artikel 23 att medlemsländerna ska se till att familjerna hålls samlade. Dock menar vi att förslaget till lagtext i 5 kap 3 §, att om ett barn beviljats uppehållstillstånd, så ska även en ”*annan person som anses ha trätt in i*

föräldrarnas ställe också tilldelas detta”, är en för vid tolkning som bör avslås detta då det för den enskilda handläggaren sannolikt är en omöjlighet att kontrollera en utomstående individs egentliga relation till barnet på ett fullgott sätt, varpå detta kan uppmuntra till asylmissbruk.

För det sjunde framhåller Förvaltningsrätten i Stockholm samt Luleå att föreslagna ändringar kan komma att påverka kvantiteten för antal skyddsbehov som kommer att fastställas. Trots detta skriver regeringen i propositionen att förslagen endast medför marginella kostnadsökningar som ryms inom befintliga anslagsramar. Önskvärt är att utreda konsekvenserna mer ingående och återkomma till riksdagen med en konkret och specificerad kostnadsprognos då vi under många år har sett regeringen missberäkna och revidera upp sina prognoser i efterhand.

Markus Wiechel (SD)